

Marian Gruszka

Marian Gruszka jest pomysłodawcą i współorganizatorem Biegu Pamięci Ku Czcii Męczenników Stanu Wojennego, który wyrusza spod kopalni „Wujek” w Katowicach do grobu bł. ks. Jerzego Popiełuszki w Warszawie, łącząc symboliczne miejsca związane z ofiarami komunistycznego totalitaryzmu – dziewięcioma górnikami z „Wujka” i bohaterskim kapłanem z Żoliborza. Pielgrzymka biegowa w formie sztafety odbywa się corocznie w dniach 13-14 września od 2006 r. począwszy. Na narodziny idei Biegu Pamięci wpłynęły związki Mariana Gruszki z kopalnią „Wujek”. Jak sam wspominał: „kopalnia „Wujek” jest bliska memu sercu. Nieopodal chodziłem do szkoły, tutaj była moja pierwsza praca. Bardzo przeżyłem pacyfikację i śmierć górników. To przecież byli moi koledzy”. W 2009 r., w 25 rocznicę męczeńskiej śmierci ks. Jerzego, bieg odbył się na trasie Katowice-Bytom-Włocławek-Warszawa. W pielgrzymce biorą udział biegacze z KWK „Knurów”, KWK „Wujek”, związkowcy z NSZZ „Solidarność”, pracownicy katowickiego oddziału IPN, przedstawiciele Caritasu, DPS „Zameczek”, a także biegacze i rowerzyści z Akcji Katolickiej. Ponadto Marian Gruszka jest organizatorem wielu imprez o charakterze kulturalnym i charytatywnym, m.in. parafialnych festynów rodzinnych, turniejów szachowych oraz współorganizatorem koncertu „Dary Serc”. Za tę działalność Akcja Katolicka uhonorowała Mariana Gruszkę medalem „Za Dzieło Apostolstwa”, natomiast za ideę pielgrzymki biegowej w 2009 r. w konkursie „Knurów – Dobre Przykłady” został wyróżniony tytułem „Lidera organizacji pozarządowej” przez władze Knuruwa. Prywatnie Marian Gruszka jest żonaty, ma troje dzieci i cztery wnuczki. Zawodowo związany był z KWK „Wujek” i KWK „Knurów”. Od 29 lat jest członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Jego pasją jest sport, zwłaszcza biegi długodystansowe – ma w dorobku 12 maratonów (m.in. w Berlinie, Londynie, Paryżu, Pradze i Pekinie). W 2024 r. Marian Gruszka został wybrany Przewodniczącym Rady Miasta Knuruwa.

W tym roku odbędzie się już 21. pielgrzymka biegowa. Dziś Instytut Pamięci Narodowej wyróżnia tych, którzy swoją postawą udowadniają, że pamięć jest czynem, nie słowem. Ludzi, którzy biegiem, pielgrzymką i pracą społeczną budują most między historią a teraźniejszością. Jednym z nich jest Marian Gruszka.

Michał Luty

Michał Luty, z wykształcenia chemik, absolwent Uniwersytetu Warszawskiego. Kolporter książek i gazet drugiego obiegu przed sierpniem 1980.

Od 1980 r. zaangażowany w organizowanie struktur „Solidarności” Śląsko-Dąbrowskiej w miejscu pracy czyli w Instytucie Przemysłu Tworzyw i Farb w Gliwicach, a równocześnie współtwórca, wraz z żoną Marią Turkowską-Luty, pracującą na Uniwersytecie Śląskim, Wszechnicy Górnos Śląskiej. W okresie od grudnia 1980 r. do wprowadzenia stanu wojennego współorganizator ponad stu spotkań z wybitnymi ludźmi nauki i kultury oraz opozycjonistami. W 1982 r. internowany, od grudnia 1983 r. do marca 1985 r. aresztowany i więziony. W drugiej połowie lat osiemdziesiątych jeden z liderów podziemnej „Solidarności” w woj. katowickim, odpowiedzialny m. in. za poligrafię.

Po 1989 r. społecznik i polityk, księgarz, samorządowiec, w tym trzykrotny wiceprezydent Katowic, ale też zawodowy kierowca. Inicjator wielu przedsięwzięć społeczno-kulturalnych, kilkakrotnie odznaczony za działalność opozycyjną.

Zaangażowany w popularyzację m. in. postaci Henryka Sławika oraz tematu deportacji Górnos Ślązaków do ZSRS w 1945 r.

Szczególnie ważną dla Katowic kwestią było przypomnienie i uhonorowanie Henryka Sławika, który podczas drugiej wojny światowej stojąc na czele Komitetu Obywatelskiego na Węgrzech ratował Żydów. Luty przywrócił pamięć o zapomnianym bohaterze trzech narodów (polsko- węgiersko- żydowskim), był współtwórcą Stowarzyszenia Henryk Sławik – Pamięć i

Dzieło, które upowszechniało wiedzę o dokonaniach patrona. Doprowadził do przyznania Orderu Orła Białego Sławikowi, co udało się sfinalizować w marcu 2010 r. Sławik pośmiertnie został odznaczony przez prezydenta Lecha Kaczyńskiego, w obecności Prezydenta Węgier. Był to dopiero trzeci Ślązak, po Prymasie Hlondzie i Wojciechu Korfantym, uhonorowany tym najwyższym odznaczeniem państwowym. Wtedy to zaszczytne odznaczenie otrzymał również pośmiertnie József Antall, węgierski współpracownik Sławika. Z inicjatywy laureata powstał pomnik na placu noszącym imię dwóch przyjaciół – Sławika i Antalla, który odsłonięty został podczas obchodów Międzynarodowego Dnia Przyjaźni Polsko-Węgierskiej w 2015 r. przez prezydentów Polski i Węgier, Bronisława Komorowskiego i Jánosa Ádera.

Ważnym wydarzeniem było odsłonięcie w 2013 r. na leśnym cmentarzyku w Katowicach-Murckach tablicy upamiętniającej 29 Węgrów zamordowanych w styczniu 1945 r. przez żołnierzy sowieckich. Rok wcześniej Michał Luty, zainspirowany przez Barbarę Kurzak-Kawkę, zwrócił się do Polskiego Czerwonego Krzyża w Warszawie z prośbą o odszukanie dokumentów związanych z tym morderstwem.

W 2015 r. na tej leśnej mogile złożył kwiaty prezydent Węgier Janos Áder, a Michał Luty za przyczynienie się do wyjaśnienia tej wojennej tajemnicy został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Węgierskiego.

Michał Luty zainicjował prace nad powstaniem naukowej biografii Henryka Sławika. Do podjęcia tego tematu namówił Tomasza Kurpiera (IPN Katowice); aktywnie wspierał tego autora na każdym etapie pracy (praca otrzymała kilka prestiżowych nagród i nominacji, w tym m.in. w 2021 r. Nagrodę KLIO I stopnia w kategorii monografia naukowa oraz nagrodę Prezydenta Miasta Katowice w dziedzinie kultury).

Michał Luty zawsze powtarzał, że ludzie umierają, a pomniki zostają. Nic więc dziwnego, że oprócz pomnika Sławika i Antalla był pomysłodawcą budowy pomnika Prymasa Hlonda. Ponadto miał znaczący udział w powstaniu pomnika Wojciecha Korfanteo w Warszawie. Obecnie, będąc na emeryturze, zaangażował się w akcję zbierania podpisów pod inicjatywą postawienia pomnika Ofiar Deportacji do Obozów Pracy w Związku Sowieckim. Konkurs na opracowanie projektu pomnika Ofiar Deportacji Mieszkańców Górnego Śląska do Związku Sowieckiego w 1945 r. został rozstrzygnięty w 2017 r.

Michał Luty jest jedną z najbardziej zasłużonych postaci nie tylko dla Katowic, ale też całego regionu. Jest też autorem jednej z najlepszych książek wspomnieniowych pt. Dziesięć lat w Śląsko-Dąbrowskiej „Solidarności”. Wspomnienia z lat 1980–1990.

Można byłoby jeszcze długo wymieniać zasługi dzisiejszego laureata. Ale najważniejsze jest to, że będąc świadkiem historii, a równocześnie ją przez lata 80 kreując, nigdy nie sprzeniewierzył się ideałom. Jest wspaniałym przykładem uczciwości, skromności, a przy tym uporu w dążeniu do celu.

Uhonorowany został Krzyżem Oficerskim oraz Krzyżem Wolności i Solidarności.

Zofia Lamers

Zofia Lamers jest najmłodszą córką nauczycielskiego małżeństwa Ignacego i Julii Deców. Ojciec był kierownikiem Szkoły Powszechnej w Rzeszowie i porucznikiem rezerwy. W kwietniu 1940 r. został zamordowany w Katyniu.

Pani Zofia w 1951 r. ukończyła liceum w Rzeszowie, następnie studiowała na Politechnice Łódzkiej na Wydziale Chemii Spożywczej i na Wydziale Chemii Politechniki Gdańskiej, gdzie w 1955 r. otrzymała tytuł inżyniera technologa.

W 1955 r. trafiła do Bielska-Białej, gdzie rozpoczęła pracę jako inżynier technolog w miejscowych Zakładach Tłuszczowych. Trzy lata później przeszła do szkolnictwa, z którym była związana do emerytury. Była szczęśliwa mając stały kontakt z młodzieżą. Pracowała w bielskim Technikum Gastronomicznym oraz Technikum Energetycznym w Bielsku-Białej.

Była też wychowawczynią w internacie oraz prowadziła kółko recytatorsko-teatralne. W 1975 r. zaczęła pracę jako pedagog szkolny w IV Liceum Ogólnokształcącym im. Komisji Edukacji Narodowej. Miała tam także zajęcia z przysposobienia do życia w rodzinie oraz prowadziła fakultet pedagogiczny. Równolegle w Kurii Archidiecezjalnej w Krakowie ukończyła Studium Teologii Rodziny uzyskując podpisaną przez kard. Karola Wojtyłę misję kanoniczną uprawniającą do prowadzenia poradnictwa rodzinnego. Takim doradcą rodzinnym była m.in. w parafiach Opatrzności Bożej w Białej i św. Józefa na Żółtych Łanach. W 1980 r. została magistrem pedagogiki kończąc studia w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie. W latach 1985-1991 pracowała jako nauczyciel metodyk przedmiotu przysposobienie do życia w rodzinie w bielskim Wojewódzkim Ośrodku Metodycznym.

W styczniu 1991 r. przeszła na emeryturę, choć jeszcze przez 4 lata prowadziła fakultet pedagogiczny w IV LO im. Komisji Edukacji Narodowej.

Pracę zawodową przez długi czas łączyła z aktywnością społeczną. Od 1980 r. jest członkiem oświatowej „Solidarności”. W 1981 r. została członkiem bielskiego Klubu Inteligencji Katolickiej. W ramach działalności w KIK w latach 1992-2020 była główną organizatorką dorocznych konkursów recytatorskich „Chrześcijańskie korzenie literatury polskiej”.

W 1989 r. była jedną z inicjatorek powstania w Bielsku-Białej oddziału Stowarzyszenia „Rodzina Katyńska”. Pełniła w nim przez wiele lat funkcję sekretarza. W tym samym czasie rozpoczęła trwającą do dziś akcję propagowania, zwłaszcza wśród młodzieży, wiedzy o Zbrodni Katyńskiej. Przeprowadziła na terenie Podbeskidzia – od Cieszyna po Wadowice i Oświęcim, od Czechowic-Dziedzic po Żywiec - kilkaset prelekcji i wykładów w szkołach wszystkich szczebli, na wyższych uczelniach, w salkach parafialnych, domach kultury i siedzibach różnego rodzaju stowarzyszeń. Mimo swego wieku nadal uczestniczy w takich spotkaniach, nie odrzucając żadnego zaproszenia. Powtarza, że skoro Pan Bóg dał jej dożyć takiego wieku to znaczy, że ma tu jeszcze coś do zrobienia.

Była inicjatorką wielu przedsięwzięć, które miały upamiętniać ofiary Zbrodni Katyńskiej – wystaw, konferencji, sadzenia Dębów Pamięci. Wspomaga młodzież uczestniczącą w różnego rodzaju konkursach poświęconych Pomordowanym na Nieludzkiej Ziemi.

Za swą działalność oświatową i patriotyczną została uhonorowana m.in. Medalem Stulecia Odzyskanej Niepodległości (2022), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2007), medalami Urzędu ds. Kombatantów „Pro Memoria” (2005) i „Pro Patria” (2018) oraz nominacją do diecezjalnej nagrody „Pro Consecratione Mundi” (2013).

Od lat utrzymuje kontakt z bielskim biurem Instytutu Pamięci Narodowej, korzystając z materiałów edukacyjnych i publikacji Instytutu poświęconych Zbrodni Katyńskiej – zajmując się także ich rozpowszechnianiem wśród zaprzyjaźnionych nauczycieli historii.

Jerzy Myszor

Ks. prof. Jerzy Myszor jest cenionym historykiem Kościoła, emerytowanym profesorem Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego (a wcześniej prodziekanem w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie). Był m.in. dyrektorem Muzeum i Archiwum Diecezjalnego w Katowicach (w latach 1983-1989), redaktorem naczelnym „Śląskich Studiów Historyczno-Teologicznych” (w latach 2000-2010), członkiem Polsko-Niemieckiej Komisji Podręcznikowej (UNESCO) oraz członkiem prezydium Głównej Komisji Badania Zbrodni Przeciw Narodowi Polskiemu - Instytut Pamięci Narodowej - Okręgowa Komisja w Katowicach (od 1998 r.). Jego kompetencje w badaniach nad historią Kościoła zostały docenione chociażby poprzez powołanie (w 2006 roku) w skład Komisji Historycznej badającej problem inwigilacji duchowieństwa oraz księży współpracujących z PRL-owską Służbą Bezpieczeństwa w latach 1949-1989.

Ks. prof. Jerzy Myszor ma wyjątkowe zasługi w upamiętnianiu historii Narodu Polskiego (w tym głównie historii Kościoła na Górnym Śląsku), a jego działalność była w wielu przypadkach zbieżna z ustawową działalnością Instytutu Pamięci Narodowej na polu edukacji, nauki i wydawnictw.

Wśród jego osiągnięć naukowo-edukacyjno-wydawniczych należy wymienić m.in. stworzenie Encyklopedii wiedzy o Kościele katolickim na Śląsku – portalu internetowego zawierającego obecnie ponad 7500 haseł, zainicjowanie i redakcję pionierskiego projektu naukowego pt. Leksykon duchowieństwa represjonowanego w PRL w latach 1945–1989. Pomordowani – więzieni – wygnani, t. 1–3 (wydane w latach 2002–2006; autorami wielu haseł byli pracownicy IPN), stworzenie i wydawanie kolejnych tomów serii wydawniczej Źródła do Dziejów Kościoła na Górnym Śląsku (w ramach tej serii ukazało się dotąd 37 publikacji, większość nakładem powołanej przez ks. J. Myszoza Fundacji Centrum Badań nad Historią Kościoła im ks. prof. Wincentego Myszoza).

Ks. prof. Jerzy Myszor aktywnie wspierał inicjatywy naukowe Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej w Katowicach. Wspólnie z nim zorganizował międzynarodową konferencję naukową pt.: „Represje wobec duchowieństwa Kościołów chrześcijańskich w okresie stalinowskim w krajach byłego bloku wschodniego” (w 2002 roku; jej pokłosiem był wydany wspólnie z IPN tom pokonferencyjny) oraz konferencję naukową pt. „Represje wobec żeńskich zgromadzeń zakonnych w PRL” (w 2012 roku; w tym samym roku ukazała się publikacja pokonferencyjna pt. *Represje wobec żeńskich zgromadzeń zakonnych w PRL. Zagadnienia wybrane*, red. J. Myszor, A. Dziurok). W 2020 roku zwieńczeniem wspólnego projektu realizowanego przez katowicki Oddział IPN i ks. prof. Jerzego Myszoza było opublikowanie monografii *Prymas Stefan Wyszyński a Górny Śląsk – kontakty, wizyty, wystąpienia* (autorami byli: Jerzy Myszor oraz Adam Dziurok - ze strony IPN).

Ewa Żurawska

Ewa Żurawska to niezwykła zwykła kobieta. Przykład osoby, która prawie niezauważanie tworzyła historię, robiąc rzeczy z pozoru niewidoczne, ale szalenie ważne.

Absolwentka studiów filologicznych na kierunku polonistyka oraz bibliologia. Pracowała jako polonistka w liceum dziennym i wieczorowym oraz technikum, a następnie w Wojewódzkiej i Miejskiej Bibliotece Publicznej w Katowicach oraz Bibliotece Głównej Uniwersytetu Śląskiego. Ponadto uczyła w Pomaturalnym Studium Bibliotekarskim Zaocznym w Katowicach.

Wielka historia znalazła ją w 1980 r. kiedy została przewodniczącą Solidarności w Wojewódzkiej i Miejskiej Bibliotece Publicznej w Katowicach. Weszła w skład Ogólnopolskiej Międzybibliotecznej Komisji Porozumiewawczej NSZZ „Solidarność”. W 1981 r. działając w ramach tej komisji, była jedną z osób, które wynegocjowały podwyżkę płac, dodatek za wysługę lat, ekwiwalenty szkodliwe, system wolnych sobót i skrócenie czasu pracy. Większość tych ustaleń nie zostało zrealizowanych, ale stały się one fundamentem pod reformy biblioteczne wdrażane po 1989 roku. Współtworzyła raport o stanie bibliotek w województwie katowickim, który przedstawiła w audycji telewizji Katowice w grudniu 1981 r. Omawiała tam stan bibliotek wchodzących w skład Wojewódzkiej i Miejskiej Biblioteki Publicznej w Katowicach, trudnej sytuacji lokalowej, finansowej i cenzuralnej bibliotek publicznych w regionie.

Jako reprezentantka śląskiego środowiska bibliotekarskiego aktywnie uczestniczyła w ogólnopolskich procesach konsolidacji struktur tej branży w ramach OMKP i współorganizowała 12 grudnia 1981 r. Ogólnopolski Zjazd Delegatów Sekcji Bibliotekarzy NSZZ „Solidarność” w Czytelni WiMBP w Katowicach przy ul. Młyńskiej 5. 14 grudnia wręczono jej zwolnienie z pracy w związku z działalnością związkową.

Dzięki pomocy przyjaciół została zatrudniona w Bibliotece Uniwersytetu Śląskiego, mimo sprzeciwów organizacji partyjnej. Od 1989 r. prowadziła działalność związkową na Uniwersytecie Śląskim, pełniąc w latach 1992 – 2014 funkcję przewodniczącej, a następnie wiceprzewodniczącej KZ NSZZ „Solidarność”. Jest członkiem Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” i Regionalnej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Pisała teksty dokumentujące historię Solidarności na UŚ oraz ukazujące sylwetki osób zaangażowanych w działalność związkową na uczelni (m.in. dr Jan Jelonek, prof. prof. August Chełkowski, Irena Bajerowa, Walerian Pańko). Publikowała w Gazecie Uniwersyteckiej UŚ i w miesięczniku Śląsk. Jest współautorką dwóch niezwykle ważnych monografii „Światło ze Śląska. Wspomnienia o Augustzie Chełkowskim” (2000 r.) i „A źródło wciąż bije. NSZZ „Solidarność” w latach 1980 – 2020” (2023 r.). Napisała wstęp do dziennika internowanego Piotra Rajskiego „Uherce to takie miłe więzienie koło Leska” oraz uczestniczyła w pracy nad publikacjami „Harcerski krzyż. W hołdzie katowickim instruktorom”. Cz. 1-2 (2019 r.) oraz „W cieniu tragedii wołyńskiej” (2015 r.) i „Między Śląskiem a Wileńszczyzną” (2019 r.).

Dzięki jej staraniom powstała w 2007 roku komisja historyczna badająca dokumenty dotyczące historii uczelni w latach 1968 – 1990. Doprowadziła także do uhonorowania Krzyżem Wolności i Solidarności prof. prof. Ireny Bajerowej, Augusta Chełkowskiego i Waleriana Pańki. W 2025 r. była organizatorem uroczystości, podczas której została odsłonięta tablica pamiątkowa poświęcona prof. Augustowi Chełkowskiemu.

Bardzo ważną sferą aktywności Ewy Żurawskiej są podejmowane i realizowane działania edukacyjne, w tym powołanie Nowej Wszechnicy Górnos Śląskiej NSZZ „Solidarność”, nawiązującej do tradycji z lat 1980 - 81. Opracowała i realizowała zajęcia teatralne dla uczniów, programy dotyczące edukacji humanistycznej dla liceum, utworzyła i współprowadziła Szkolny Teatr Małych Form, przygotowywała uczniów do konkursów poetyckich, literackich i recytatorskich. Współpracowała aktywnie z domami kultury w Katowicach oraz z ZHP i organizacjami kresowymi.

Boguszowickie Stowarzyszenie Społeczno-Kulturalne „Ślady”

Boguszowickie Stowarzyszenie Społeczno-Kulturalne „Ślady” od 2007 roku prowadzi konsekwentną działalność na rzecz upowszechniania historii Polski, ze szczególnym uwzględnieniem historii najnowszej oraz dziejów Śląska. Poprzez pracę wychowawczą metodą skautową Roberta Baden-Powella, w oparciu o dorobek polskiego ruchu harcerskiego oraz poprzez liczne inicjatywy społeczne i edukacyjne stowarzyszenie kształtuje postawy patriotyczne i obywatelskie wśród dzieci, młodzieży i dorosłych. Organizuje i współorganizuje wydarzenia historyczne o zasięgu lokalnym i wojewódzkim, w tym rajdy historyczno-turystyczne, uroczystości rocznicowe, gry terenowe oraz akcje upamiętniające bohaterów walk o niepodległość. Dzięki systematycznej pracy społecznej harcerki i harcerze stowarzyszenia stali się ważnym środowiskiem pielęgnującym pamięć historyczną oraz przekazującym dziedzictwo narodowe kolejnym pokoleniom mieszkańców regionu. Ich

działalność stanowi istotny wkład w zachowanie i popularyzację historii Polski, co w pełni uzasadnia przyznanie stowarzyszeniu nagrody „Świadek Historii”.

W strukturach Stowarzyszenia działa obecnie około 100 harcerek i harcerzy, skupionych w drużynach harcerskich, drużynie harcerzy starszych oraz kręgu starszyny harcerskiej. Obecnie w strukturach Stowarzyszenia działają: 20 Żeńska Drużyna Harcerska „Trakt”, 17 Męska Drużyna Harcerska im. Jana Karola Chodkiewicza, Niezależna Drużyna Harcerzy Starszych oraz Krąg Starszyny Harcerskiej „Zastęp Starego Wygi”.

Szczególnym elementem działalności Stowarzyszenia jest także współpraca z katowickim Oddziałem Instytutem Pamięci Narodowej oraz innymi instytucjami zajmującymi się ochroną pamięci historycznej.

Od ponad 16 lat członkowie Stowarzyszenia współtworzą wojewódzkie obchody Narodowego Dnia Pamięci o Żołnierzach Wyklętych w Katowicach. We współpracy z katowickim IPN zorganizowali również około 25 rajdów historyczno-turystycznych dla uczniów szkół podstawowych i ponadpodstawowych z województwa śląskiego. Współorganizowali także młodzieżowy zlot historyczny „Ku swoim. Śladami Zofii Kossak-Szatkowskiej”. Uczestniczą w oznaczaniu grobów powstańców śląskich znakiem pamięci „Tobie Polsko”.

Do pozostałych wydarzeń współorganizowanych z katowickim Instytutem należy wymienić:

organizację trzech edycji Festiwalu Piosenki Harcerskiej i Niepodległościowej „Śladami Niepodległości”, współorganizację pierwszego ogólnopolskiego festiwalu „Piosenki o wolności”, współpracę przy organizacji Gali Finałowej X edycji ogólnopolskiego projektu edukacyjnego „Kamienie Pamięci – Harcerze Niepodległej”, poświęconego upamiętnianiu bohaterów walk o wolność Polski, pełnienie honorowej służby wartowniczej podczas obchodów rocznicy Pacyfikacji Kopalni „Wujek” w Katowicach, na zaproszenie Śląskiego Centrum Wolności i Solidarności oraz pełnienie honorowej służby wartowniczej podczas uroczystości odczytania nazwisk osób represjonowanych z powodów politycznych w latach 1981–1989, zorganizowanej w ramach obchodów 30. rocznicy wprowadzenia stanu wojennego w Katowicach (12 grudnia 2011 r.).

Poprzez swoją wieloletnią działalność Boguszowickie Stowarzyszenie Społeczno-Kulturalne „Ślady” stało się ważnym środowiskiem kształtującym postawy patriotyczne oraz propagującym wiedzę o historii Polski i regionu wśród młodego pokolenia. Działania Stowarzyszenia mają charakter międzypokoleniowy i stanowią istotny wkład w zachowanie oraz upowszechnianie pamięci historycznej.